06/05/2023

6 Μαΐου: Μνήμη του Ιώβ του δικαίου και του Οσίου Σεραφείμ

/ Βίοι Αγίων

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη ο Κύριος!

Σήμερα, 6 Μαΐου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Ιώβ του δικαίου και πολυάθλου και τη μνήμη του Οσίου Σεραφείμ στο όρος Δομβούς.

Ο **Δίκαιος Ιώβ** καταγόταν από τη χώρα Αυσίτιδα που βρισκόταν μεταξύ της Ιουδαίας και της Αραβίας και ήταν υιός του Ζαρέθ και της Βασώρας.

Προφήτης επί σαράντα χρόνια, άκμασε περί το 1900 π.Χ. (κατ' άλλους το 1400 π.Χ.). Παρά τα μυθώδη πλούτη του ήταν θεοσεβής, δίκαιος, ευθύς και άμεμπτος.

Κατά παραχώρηση Θεού, για να τον δοκιμάσει, πειράχθηκε από τον σατανά και απώλεσε πλούτο και κάθε αγαπημένο του πρόσωπο, πλην της συζύγου του, αυτός δε ο ίδιος προσβλήθηκε από βαρύτατη μορφή λέπρας. Λόγω αυτού εξήλθε της πόλεως και διερχόταν το υπόλοιπο του βίου του μέσα σε σπήλαιο, προσευχόμενος και ξύνοντας τις πληγές του για ανακούφιση. Ούτε οι παροτρύνσεις της συζύγου και των φίλων του στάθηκαν ικανές να τον απομακρύνουν από τον Θεό. Όταν δε τον επισκέφθηκε η σύζυγός του και πλήρης θυμού του είπε: «Μέχρι πότε θα υπομένεις λέγοντας: ιδού, θα περιμένω λίγο ακόμη χρόνο και ελπίζω, ότι θα απαλλαγώ της καταστάσεώς μου; Ιδού η μνήμη σου εξέλιπε από τη γη, διότι οι υιοί και οι θυγατέρες σου, οι επώδυνοι αυτοί καρποί της κοιλίας μου, εξαφανίσθηκαν. Μάταια κόπιασα, για να τους μεγαλώσω. Εσύ δε ο ίδιος κάθεσαι επάνω σε σάπια

απορρίμματα σκωληκοβριθή διερχόμενος όχι μόνο τις ημέρες αλλά και τις νύχτες στο ύπαιθρο. Εγώ δε περιπλανιέμαι ως μία υπηρέτρια μεταβαίνουσα από τον ένα τόπο στον άλλον και από τη μια οικία στην άλλη και περιμένω πότε να δύσει ο ήλιος, για να αναπαυθώ από τους σωματικούς κόπους και ψυχικές οδύνες, οι οποίες σήμερα με περισφίγγουν. Πες, λοιπόν, λόγο κατά του Κυρίου και πέθανε», αυτός, αφού άκουσε με τη συνήθη πραότητα τους πικρούς αυτούς λόγους της συζύγου του, με μεγάλη θλίψη απάντησε προς αυτήν: «Διατί ομίλησες έτσι ως μία από τις άφρονες γυναίκες; Αφού δέχθηκες τις τόσες καλές δωρεές από τα χέρια του Θεού, δεν θα υπομείνουμε και τις συμφορές;», παραμένοντας έτσι και πάλι θεοσεβής και άμεμπτος. Μόνο προς στιγμήν, όταν τον επισκέφθηκαν οι τρεις φίλοι του Ελιφάζ, βασιλέας των Θαιμανών, Βαλδάδ, τύραννος των Σαυχέων και Σαφάρ, βασιλέας των Μιναίων, οι οποίοι παρέμειναν σιωπηλοί, αφού τον συντρόφευαν επί επτά ημέρες, το ηθικό του **Ιώβ** κλονίσθηκε, αλλά αμέσως, διαμέσου της βαθιάς πίστεώς του, ανέκτησε και πάλι αυτό.

Μετά επταετή υπομονή της υπεράνθρωπης αυτής δοκιμασίας, ο Θεός ανταμείβοντας τον Ιώβ, έδωσε σε αυτόν πάλι όλα τα απολεσθέντα αγαθά και τα προσφιλή του πρόσωπα. Έζησε, μετά τη δοκιμασία του, επί εκατόν σαράντα έτη και σε ηλικία διακοσίων σαράντα ετών, περί το 1650 π.Χ., κοιμήθηκε με ειρήνη αποτελώντας υπόδειγμα υπομονής και προσκαρτερίας. Οι άθλοι του περιγράφονται εκτενώς στο ομώνυμο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης.

Ο **Όσιος Σεραφείμ** (το κοσμικό του όνομα ήταν Σωτήρης) γεννήθηκε στο χωριό Ζέλι της Βοιωτίας, από ευσεβείς και ενάρετους γονείς, οι οποίοι τον γαλούχησαν με τα νάματα του Ευαγγελίου γι’ αυτό και από μικρός ο όσιος, είχε μια κλίση στη μελέτη των Αγίων Γραφών και την ασκητική ζωή.

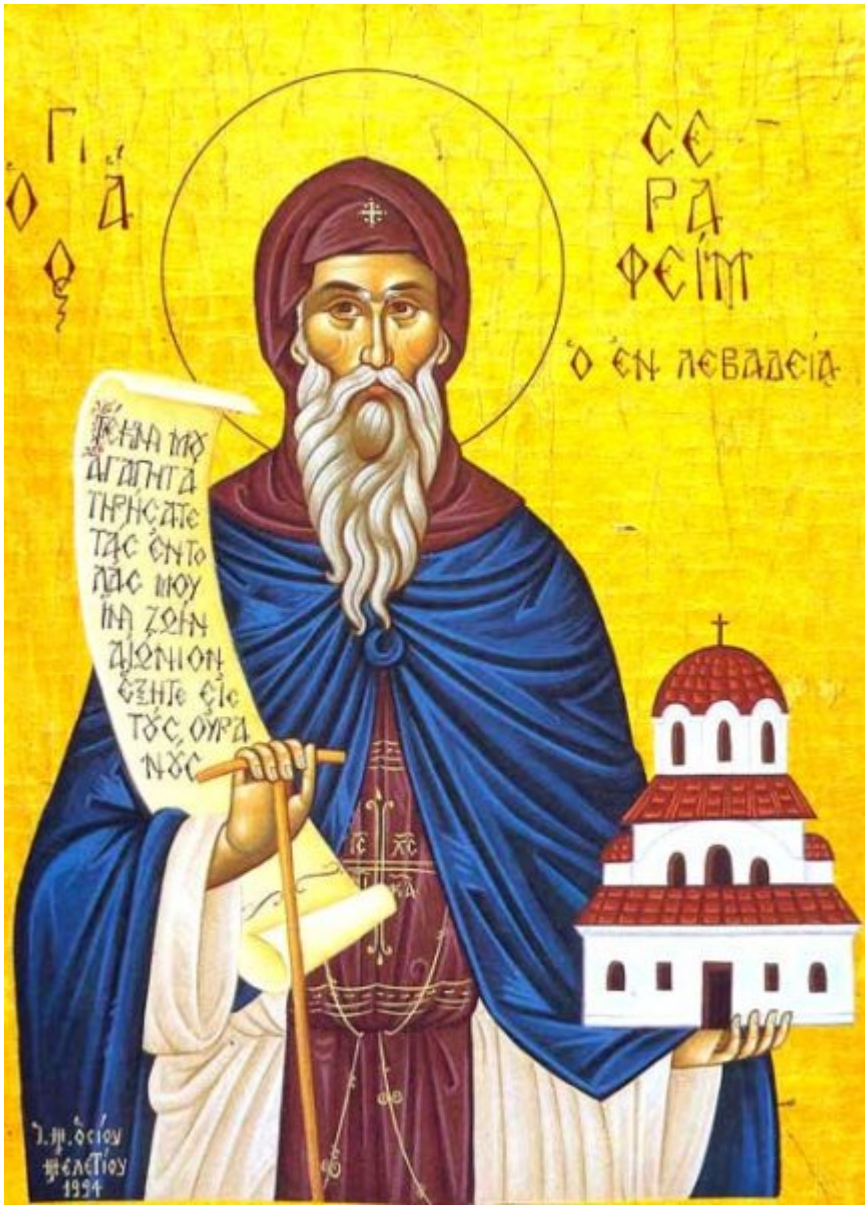

Σε νεαρή ηλικία και παρά την πρόσκαιρη άρνηση των γονέων του, μετέβη στο Μονύδριο του Προφήτη Ηλία, στο όρος Κάρκαρα, όπου έκτισε ναό στο όνομα του Σωτήρος Χριστού και ασκήτευε εκεί.

Γρήγορα η φήμη του έγινε γνωστή και άρχισε να έχει συχνές επισκέψεις από τους γονείς του, φίλους του αλλά και ευσεβείς πιστούς, οι οποίοι κατέφευγαν στον όσιο για να τους συμβουλεύσει και να τους βοηθήσει. Για το λόγο αυτό εγκατέλειψε το αγαπημένο του σπήλαιο και πήγε στο μοναστήρι των Αγίων Αναργύρων.

Γρήγορα έφυγε και από αυτή τη Μονή και πήγε στο Μοναστήρι της Μεταμόρφωσης του Σωτήρα, στο Σαγμάτιο όρος, μεταξύ Βοιωτίας και Εύβοιας. Εκεί γρήγορα έλαμψε ως πνευματικός αστέρας πρώτου μεγέθους και ο ηγούμενος τον έκαρε μοναχό δίδοντάς του το όνομα **Σεραφείμ**. Αργότερα χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος.

Λίγο αργότερα και για να αποφύγει τη ματαιοδοξία λόγω της φήμης των αρετών του, ζήτησε την άδεια του ηγούμενου και εγκατέλειψε τη Μονή της μετανοίας του και έφθασε στα δυτικά του Ελικώνα, στην τοποθεσία Δομπού, όπου έκτισε ναό του Σωτήρος, μερικά κελιά και κάλεσε κοντά του μερικούς μοναχούς. Εκεί ασκήτευσε επί δέκα έτη, διδάσκοντας τους άλλους μοναχούς τα σωτήρια διδάγματα της μοναχικής ζωής.

Εκοιμήθη οσιακά σε ηλικία 75 ετών, στις 6 Μαΐου του 1602 μ.Χ. ήμερα της Μεσοπεντηκοστής στις 6 το απόγευμα, αφού προείδε την κοίμηση του και κοινώνησε των αχράντων Μυστηρίων.

(Πηγή: Ορθόδοξος Συναξαριστής)